

„Wat is me dat”, zei Vader, „dat zal nu hout halen voor Moeder en gauw terugkomen en dat blijft maar weg. Ik denk dat Moeder bij den vijver zit te huilen van angst. Ze denkt vast, dat je er in gevallen bent, en ik zoek en zoek. En daar ligt me nu zoo'n luie jongen te slapen. De pannekoeken zijn mislukt en je moet het maar met een stuk brood doen. Kom, ga maar gauw mee.”

Job keek nog even naar boven, hij wist nog niet goed wat hem was overkomen. „Gelukkig, ze zijn allemaal weg”, zuchtte hij.

„Wat brom je nog?” zei Vader.

Job zei eerst niet veel, hij was nog zoo suf. Maar toen ze allemaal thuis waren en hij goed wakker was, vertelde hij alles.

„Zoo”, zei Moeder, „ga je nu nog eens eekhoorns vangen?”

„Nee”, zei Job, „het is uit met de eekhoorns, ik heb er genoeg van.”

A. N.—S.

